

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 14. marca 2019*

„Predhodno odločanje – Direktiva 2010/24/EU – Vzajemna pomoč pri izterjavi terjatev v zvezi z davki, carinami in drugimi ukrepi – Člen 13(1) – Člen 14(2) – Prisilna izterjava terjatev države članice prosilke s strani organov zaprosene države članice – Postopek v zvezi z zahtevkom za vračilo teh terjatev v stečajno maso družbe s sedežem v državi članici prosilki – Tožena stranka v tem postopku – Določitev“

V zadevi C-695/17,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Helsingin käräjäoikeus (sodišče prve stopnje v Helsinkih, Finska) z odločbo z dne 5. decembra 2017, ki je na Sodišče prispela 12. decembra 2017, v postopku

Metirato Oy, v stečaju,

proti

Suomen valtio/Verohallinto,

Eesti Vabariik/Maksu- ja Tolliamet,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi J.-C. Bonichot, predsednik senata, R. Silva de Lapuerta (poročevalka), podpredsednica Sodišča, C. Toader, sodnica, ter A. Rosas in L. Bay Larsen, sodnika,

generalni pravobranilec: M. Bobek,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za finsko vlado H. Leppo, agentka,
- za estonsko vlado N. Grünberg, agentka,
- za Evropsko komisijo W. Roels in I. Koskinen, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 22. novembra 2018

* Jezik postopka: finščina.

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 13(1) in člena 14(2) Direktive Sveta 2010/24/EU z dne 16. marca 2010 o vzajemni pomoči pri izterjavi terjatev v zvezi z davki, carinami in drugimi ukrepi (UL 2010, L 84, str. 1).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo Metirato Oy na eni strani ter Suomen valtio/Verohallinto (Finska država – davčna uprava) in Eesti Vabariik/Maksu- ja Tolliamet (Estonska država – davčna uprava) na drugi strani glede zahtevka stečajnega upravitelja te družbe, naj se v to maso vrnejo terjatve, ki so jih finski organi izterjali na zaprosilo estonskih organov.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 V uvodnih izjavah od 1 do 4 Direktive 2010/24 je navedeno:
 - „1. Vzajemna pomoč med državami članicami pri izterjavi medsebojnih terjatev in terjatev Unije v zvezi z nekaterimi davki in drugimi ukrepi prispeva k pravilnemu delovanju notranjega trga. Zagotavlja fiskalno nevtralnost, državam članicam pa je omogočila, da odstranijo diskriminatorne zaščitne ukrepe v čezmejnih transakcijah, sprejete za preprečevanje goljufij in proračunskih izgub.
 2. Ureditev vzajemne pomoči pri izterjavah je bila prvič določena v Direktivi Sveta 76/308/EGS z dne 15. marca 1976 o vzajemni pomoči pri izterjavi terjatev, ki izhajajo iz poslovanja, ki je del sistema financiranja Evropskega kmetijskega usmerjevalnega in jamstvenega sklada, ter iz prelevmanov in carin [(UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 1, str. 44)]. Ta direktiva in akti, ki so jo spreminjali, so bili kodificirani z Direktivo Sveta 2008/55/ES z dne 26. maja 2008 o vzajemni pomoči pri izterjavi terjatev za določene prelevmane, carine, davke in druge ukrepe [(UL 2008, L 150, str. 28)].
 3. Medtem ko je bila ta ureditev s približevanjem veljavnih nacionalnih predpisov prvi korak k izboljšanim postopkom izterjave znotraj Unije, se je izkazala za neučinkovito pri izpolnjevanju zahtev notranjega trga, ki se je razvil v zadnjih 30 letih.
 4. Za večjo zaščito finančnih interesov držav članic in nevtralnosti notranjega trga je treba razširiti področje uporabe vzajemne pomoči pri izterjavi na terjatve v zvezi z davki in carinami, ki še niso zajeti v okviru vzajemne pomoči pri izterjavi, medtem ko mora za obravnavanje povečanega števila zaprosil za pomoč in zagotavljanje boljših rezultatov ta pomoč hkrati postati učinkovitejša in uspešnejša, treba pa je olajšati tudi njeno izvajanje v praksi. Z namenom izpolnitve teh ciljev pa so potrebne pomembne prilagoditve, kajti sama sprememba veljavne Direktive 2008/55/ES ne bi bila zadostna. Navedeno direktivo bi bilo torej treba razveljaviti in nadomestiti z novim pravnim instrumentom, temelječim na dosežkih Direktive 2008/55/ES, ki pa po potrebi določa jasnejša in natančnejša pravila.“
- 4 Člen 1 te direktive določa:

„Ta direktiva določa pravila, v skladu s katerimi morajo države članice v državi članici zagotoviti pomoč pri izterjavi vseh terjatev iz člena 2, nastalih v drugi državi članici.“

5 Člen 10 te direktive določa:

„1. Na zaprosilo organa prosilca zaprošeni organ izterja terjatve, na katere se nanaša izvršilni naslov v državi članici prosilke.

2. Takoj, ko organ prosilec izve za kakršne koli pomembne podatke v zvezi z zadevo, na katero se nanaša zaprosilo za izterjavo, jih posreduje zaprošenemu organu.“

6 Člen 13 Direktive 2010/24 določa:

„1. Za namene izterjave v zaprošeni državi članici se vsaka terjatev, za katero je bilo predloženo zaprosilo za izterjavo, obravnava kot terjatev zaprošene države članice, razen če ta direktiva določa drugače. Zaprošeni organ uporabi pooblastila in postopke, ki so določeni v skladu z veljavnimi zakoni in drugimi predpisi zaprošene države članice za terjatve v zvezi z istimi – ali v odsotnosti istih – v zvezi s podobnimi davki ali carinami, razen če ta direktiva določa drugače.

[...]

Zaprošena država članica drugim državam članicam ni dolžna odobriti preferenc pri terjativah, ki veljajo za podobne terjatve, ki izvirajo iz te države članice, razen če je med državama članicama to drugače dogovorjeno oziroma določeno z zakonom zaprošene države članice. Država članica, ki drugi državi članici odobri preference pri terjativah, ne sme zavrniti odobritve enakih preferenc pri enakih ali podobnih terjativah drugih držav članic in pod enakimi pogoji.

[...]

5. Zaprošeni organ brez poseganja v člen 20(1) organu prosilcu nakaže izterjane zneske in obresti iz odstavkov 3 in 4 tega člena.“

7 Člen 14 te direktive določa:

„1. Spori v zvezi s terjatvijo, prvotnim izvršilnim naslovom v državi članici prosilke ali enotnim izvršilnim naslovom v zaprošeni državi članici in spori v zvezi z veljavnostjo vročitve, ki jo izvede pristojni organ države članice prosilke, spadajo v okvir pristojnosti pristojnih organov države članice prosilke. Če med postopkom izterjave zainteresirana stranka izpodbija terjatev, prvotni izvršilni naslov v državi članici prosilke ali enotni izvršilni naslov v zaprošeni državi članici, zaprošeni organ to stranko obvesti, da mora tako pravno sredstvo predložiti pristojnemu organu države članice prosilke v skladu z veljavnimi zakoni v zadevni državi.

2. Spori v zvezi s postopki izvršbe v zaprošeni državi članici ali spori, ki zadevajo veljavnost vročitve s strani pristojnega organa zaprošene države članice, se predložijo pristojnemu organu zadevne države članice v skladu z njenimi zakoni in predpisi.

3. Če se pravno sredstvo iz odstavka 1 predloži pristojnemu organu države članice prosilke, organ prosilec o tem obvesti zaprošeni organ ter navede obseg, v katerem se terjatev ne izpodbija.

4. Ko zaprošeni organ od organa prosilca ali od zainteresirane stranke prejme obvestilo iz odstavka 3, takoj prekine izvršilni postopek v zvezi z izpodbijanim delom terjatve, dokler organ, pristojen za zadevo, ne sprejme odločitve, razen če organ prosilec zahteva drugače v skladu s tretjim pododstavkom tega odstavka.

Na zaprosilo organa prosilca ali če zaprošeni organ iz kakršnega koli razloga meni, da je to potrebno, in brez poseganja v člen 16, lahko zaprošeni organ sprejme zavarovanje plačila terjatev za zagotovitev izterjave, če to omogočajo veljavni zakoni ali predpisi v zaprošeni državi članici.

Organ prosilec lahko v skladu z veljavnimi zakoni in drugimi predpisi države članice prosilke od zaprosenega organa zahteva, naj izterja izpodbijano terjatev ali izpodbijani del terjatve, če to omogočajo zadevni veljavni zakoni in drugi predpisi zaprosene države članice. [...]

[...]“

- 8 Člen 16(1), prvi pododstavek, navedene direktive določa:

„Na zaprosilo organa prosilca zaproseni organ v skladu z upravnimi praksami in če to omogoča nacionalna zakonodaja, izvrši zavarovanje plačila terjatev za zagotovitev izterjave, če je terjatev ali izvršilni naslov v državi članici prosilki izpodbijan, ko je bilo podano zaprosilo, ali če za terjatev v državi članici prosilki še ni bil izdan izvršilni naslov, pod pogojem, da je zavarovanje plačila terjatev v podobnem primeru možno tudi na podlagi nacionalne zakonodaje, predpisov in upravne prakse države članice prosilke.“

Finsko pravo

- 9 V skladu s členom 5(1) laki takaisinsaannista konkurssipesään (zakon o vračanju v stečajno maso), v različici, ki se uporablja za spor o glavni stvari, se pravno dejanje med drugim razveljavi, če ima samo zaradi tega dejanja ali v povezavi z drugimi ukrepi kak upnik nesorazmerno prednost v škodo drugih upnikov. Pogoj za tako razveljavitev je to, da je bil dolžnik ob izvedbi pravnega dejanja plačilno nesposoben ali da je navedeno dejanje deloma prispevalo k njegovi plačilni nesposobnosti.
- 10 Člen 10 tega zakona med drugim določa, da se plačilo dolga, ki se opravi manj kot tri mesece pred referenčnim dnem, razveljavi, če se terjatev poplača v višini, ki se v razmerju do stečajne mase šteje za znatno. Tako plačilo pa se vseeno ne razveljavi, če se glede na okoliščine lahko šteje za običajno.
- 11 V skladu s členom 23 navedenega zakona lahko stečajni upravitelj ali upnik, ki je prijavil terjatev ali čigar terjatev se kakor koli drugače upošteva na seznamu terjatev, z vložitvijo tožbe ali ugovora na prijavo terjatve predlagata vrnitev v stečajno maso. Ta tožba se lahko vloži pri prvostopenjskem sodišču, ki je uvedlo stečajni postopek.

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

- 12 Davčna in carinska uprava Republike Estonije je 18. aprila 2012 na podlagi člena 10 Direktive 2010/24 na finsko davčno upravo naslovila zaprosilo za izterjavo, ki zadeva plačilo davka s pripadajočimi obrestmi v skupni višini 28.754,50 EUR, ki ga je treba izterjati od družbe Metirato.
- 13 V skladu s tem zaprosilom je finska davčna uprava finskemu organu, pristojnemu za prisilno izterjavo dolgov, sporočila svoje terjatve in terjatve Estonske države za njihovo izterjavo.
- 14 Družba Metirato je 12. februarja 2013 temu organu prostovoljno plačala 17.500 EUR, vključno s 15.837,67 EUR, ki so bili preneseni na finsko davčno upravo, ki je Estonski državi na podlagi navedenega zaprosila za izterjavo izplačala 15.541,67 EUR.
- 15 Družba Metirato je 23. aprila 2013 finski davčni upravi prostovoljno plačala dodatnih 17.803 EUR.
- 16 Helsingin käräjäoikeus (prvostopenjsko sodišče v Helsinkih, Finska) je 8. maja 2013 na zahtevo družbe Metirato začelo stečajni postopek zoper to družbo.

- 17 Estonska davčna uprava je 10. septembra 2013 finski davčni upravi poslala drugo zaprosilo za izterjavo, ki je med drugim vsebovalo še neporavnano terjatev v višini 8840,17 EUR iz prvega zaprosila za izterjavo. Na podlagi tega drugega zaprosila za izterjavo je finska davčna uprava 17. septembra 2013 poleg lastnih terjatev zoper družbo Metirato prijavila tudi davčne terjatve Estonske države.
- 18 Stečajni upravitelj družbe Metirato je 8. maja 2014 pri Helsingin käräjäoikeus (prvostopenjsko sodišče v Helsinkih) vložil tožbo proti Finski državi in njeni davčni upravi, s katero v skladu s členoma 5 in 10 zakona o vračanju v stečajno maso, predlaga vračilo vseh zneskov, izplačanih v stečajno maso družbe Metirato.
- 19 Ta tožba temelji na trditvah, da je imela na eni strani finska davčna uprava na škodo drugih upnikov nesorazmerno prednost zaradi plačila že davno zapadlih davkov, ko je bila družba Metirato že nesolventna, in da bi ta uprava morala vedeti za to nesolventnost ter da je na drugi strani družba Metirato v ključnem obdobju, to je med 25. januarjem in 8. majem 2013, iz naslova davčnega dolga plačala znesek, ki je bil v razmerju do stečajne mase znaten.
- 20 Navedena tožba je usmerjena zoper Finsko državo in njeno davčno upravo, in če teh ne bi bilo mogoče šteti za pravi toženi stranki v zvezi z zneskom 15.541,67 EUR, tudi zoper Estonsko državo.
- 21 Finska država je nasprotovala tožbi stečajnega upravitelja družbe Metirato, pri čemer je med drugim trdila, da bi morala biti ta tožba, ker je šlo za znesek, ki ga je prejela Estonska država, usmerjena proti njej. Finska država meni, da je z zagotovitvijo – v skladu s členom 10 Direktive 2010/24 – upravne pomoči estonskim organom, delovala le kot zastopnica estonskih davčnih organov, da v nobenem trenutku ni posedovala tega zneska in da je bila njena naloga končana, ko je bila izterjava izvedena, tako da mora biti zahteva stečajnega upravitelja družbe Metirato glede navedenega zneska naslovljena na estonsko davčno upravo.
- 22 Estonska država je nasprotovala navedeni tožbi, ker po njenem mnenju iz določb člena 13(1) in člena 14(2) Direktive 2010/24 izhaja, da se lahko, ker se zahteva upravitelja stečajne mase družbe Metirato nanaša na znesek, ki ga je izterjala finska uprava, le ta šteje za toženo stranko v okviru zadevnega postopka vračanja v stečajno maso.
- 23 V teh okoliščinah je Helsingin käräjäoikeus (prvostopenjsko sodišče v Helsinkih) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:
- „1. Ali je treba določbe člena 13(1) Direktive 2010/24, v skladu s katerimi se terjatve, ki jih je treba izterjati na podlagi zaprosila za izterjavo, v zaproseni državi članici obravnavajo kot terjatve te države, razlagati tako,
- (a) da je tudi zaprosena država članica stranka postopka, ki se nanaša na vračilo zneskov, plačanih na podlagi izterjave, v stečajno maso, ali
- (b) da zaprosena država članica zgolj skrbi za izterjavo terjatve v okviru izvršbe ter prijavi terjatev v stečajnem postopku, medtem ko je v okviru tožbe v zvezi s postopkom vračanja v stečajno maso, ki zadeva sredstva, ki spadajo v stečajno maso, tožena stranka država članica prosilka?
2. Ali naj se Direktiva [2010/24] razlaga tako, da se terjatve druge države na podlagi zaprosila za izterjavo izterjajo z enakimi sredstvi, vendar na način, da izterjana sredstva ostanejo ločena in se ne pomešajo s sredstvi zaprosene države članice, ali je treba to direktivo razlagati tako, da se ti zneski izterjajo skupaj s terjatvami zaprosene države, tako da se pomešajo s sredstvi zaprosene države članice? Z drugimi besedami: ali je namen Direktive [2010/24] zgolj, da se prepreči manj ugodna obravnava terjatev druge države članice?
3. Ali se lahko spor, ki zadeva vračilo v stečajno maso, enači s sporom v zvezi s postopki izvršbe v smislu člena 14(2) [Direktive 2010/24] in ali se iz tega lahko sklepa, da je v skladu s [to] direktivo zaprosena država članica tudi v takem sporu tožena stranka?“

Vprašanja za predhodno odločanje

- 24 Z vprašanji, ki jih je treba obravnavati skupaj, predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člen 13(1) in člen 14(2) Direktive 2010/24 razlagati tako, da se na eni strani uporabljata v postopku vračanja terjatev, ki so predmet izterjave na zaprosilo države članice prosilke, v stečajno maso družbe s sedežem v zaproseni državi članici, kadar ta postopek temelji na izpodbijanju postopka izvršbe v smislu tega člena 14(2), in da je treba na drugi strani zaproseno državo članico v smislu teh določb šteti za toženo stranko v navedenem postopku, ter ali na to vpliva okoliščina, da je znesek teh terjatev ločen od sredstev te države članice ali pomešan z njimi.
- 25 V obravnavanem primeru je treba spomniti, da stečajni upravitelj družbe Metirato s tožbo izpodbija veljavnost – glede na finsko pravo – izterjave terjatev, ki jo je izvedel finski organ za izterjavo državnih terjatev za izterjavo terjatev, ki jih ta družba dolguje Finski državi in Estonski državi.
- 26 Ker se je ta postopek prisilne izterjave začel za izvršitev zaprosila za izterjavo, ki so ga estonski organi v skladu z Direktivo 2010/24 naslovili na finske organe, pomeni postopek izvršbe v zaproseni državi članici v smislu člena 14(2) te direktive.
- 27 Zato v skladu s to določbo spor zoper potek in izid tega postopka, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, pomeni spor v zvezi s postopkom izvršbe v zaproseni državi članici in ga je treba v skladu z zakoni in drugimi predpisi, ki se zanj uporabljajo, predložiti pristojnemu organu te države članice, v obravnavanem primeru Republiki Finski.
- 28 Ker pa besedilo navedene določbe ne določa, ali je v takem sporu tožena stranka država članica prosilka ali zaprosena država članica, je treba preučiti, ali se jo lahko določi glede na namen in splošno sistematiko Direktive 2010/24.
- 29 Kot je razvidno iz uvodnih izjav od 1 do 4 te direktive, je njen cilj razširiti področje uporabe Direktive 76/308, ki je bila kodificirana z Direktivo 2008/55, na terjatve, ki niso njen predmet zaradi večje zaščite finančnih interesov držav članic in nevtralnosti notranjega trga, ter zagotoviti vzajemno pomoč pri učinkovitejši izterjavi in njeno lažjo uporabo v praksi za uspešno obravnavanje povečanega števila zaprosil za pomoč.
- 30 V skladu s členom 1 Direktive 2010/24 ta določa pravila, ki jih morajo države članice spoštovati v zvezi z zagotavljanjem – v državi članici – pomoči pri izterjavi terjatev, nastalih v drugi državi članici.
- 31 V zvezi z ukrepi, ki jih je sprejela zaprosena država članica za izterjavo – v tej državi članici – terjatve, ki je predmet zaprosila za izterjavo, mora zaproseni organ v skladu s členom 13(1) Direktive 2010/24, izvajati pooblastila in postopke, ki so določeni v skladu z zakoni in drugimi predpisi te države članice, ker se vsaka terjatev, ki je predmet takega zaprosila, razen če ta direktiva določa drugače, obravnava kot terjatev zaprosene države članice.
- 32 Poleg tega člen 14(4), drugi pododstavek, in člen 16(1) Direktive 2010/24 določata možnost, da lahko zaproseni organ na prošnjo organa prosilca sprejme previdnostne ukrepe za zagotovitev izterjave terjatve, ki je predmet spora, če nacionalna zakonodaja zaprosene države članice to dopušča.
- 33 Poleg tega člen 14 Direktive 2010/24 določa razdelitev pristojnosti med organi države članice prosilke in organi zaprosene države članice za odločanje o sporih, ki se nanašajo po eni strani na terjatev, prvotni izvršilni naslov v državi članici prosilke, enotni izvršilni naslov v zaproseni državi članici ali na veljavnost vročitve, ki jo izvede pristojni organ države članice prosilke, in po drugi strani na postopke izvršbe v zaproseni državi članici ali veljavnosti vročitve, ki jo izvede pristojni organ te države.

- 34 Ta razdelitev pristojnosti je posledica dejstva, da sta terjatev in izvršilni naslov za njeno izterjavo oblikovana na podlagi pravnih pravil, ki veljajo v državi članici prosilki, medtem ko so postopki izvršbe v zaproseni državi članici določeni v skladu s pravnimi določbami, ki se uporabljajo v njej (glej v zvezi z Direktivo 76/308 sodbo z dne 14. januarja 2010, Kyrian, C-233/08, EU:C:2010:11, točka 40).
- 35 Tako je treba v skladu s členom 14(1) Direktive 2010/24 kakršno koli izpodbijanje terjatve, prvotnega izvršilnega naslova v državi članici prosilki, enotnega izvršilnega naslova v zaproseni državi članici ali vročitve, ki jo izvede pristojni organ države članice prosilke, izvesti pred pristojnimi organi te države članice, in ne pred organi zaprosene države članice, katere pooblastilo za nadzor je v tem členu 14(2) izrecno omejeno na dejanja te zadnje države članice (sodba z dne 26. aprila 2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, točki 43 in 44).
- 36 Spori v zvezi s postopki izvršbe v zaproseni državi članici ali veljavnostjo vročitve, ki jo je izvedel zaproseni organ, pa se predložijo pristojnemu organu te države članice v skladu z njenimi zakoni in drugimi predpisi, saj je ta organ najprimernejši za razlago svojega nacionalnega prava in za presojo zakonitosti akta glede na to pravo (glej v zvezi z Direktivo 76/308 sodbo z dne 14. januarja 2010, Kyrian, C-233/08, EU:C:2010:11, točke 39, 40 in 49).
- 37 Zato je iz določb Direktive 2010/24 razvidno, da na eni strani postopke izvršbe v zaproseni državi članici ureja zakonodaja, ki se uporablja v tej državi članici, in da je treba na drugi strani spore glede teh postopkov predložiti pristojnemu organu navedene zaprosene države članice, ki jih mora obravnavati glede na določbe svojega nacionalnega prava.
- 38 Okoliščina, da tak spor spada v okvir postopka vračanja sredstev v stečajno maso družbe s sedežem v zaproseni državi članici ne more povzročiti dvoma o pravilih za reševanje tega spora, ki jih določi zakonodajalec Unije, ker ta za uporabo teh pravil ni razlikoval glede na naravo postopka, v katerem je prišlo do navedenega spora.
- 39 Zato, kot je v bistvu navedel generalni pravobranilec v točkah od 45 do 47 sklepnih predlogov, je iz splošne sistematike in namena Direktive 2010/24 razvidno, da mora biti tožba, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, s katero se je pri pristojnemu organu zaprosene države članice glede na pravo te države članice izpodbijala veljavnost postopka prisilne izterjave, ki so ga v skladu s tem pravom na podlagi te direktive začeli organi navedene države članice za izterjavo terjatev države članice prosilke, usmerjena zoper zaproseno državo članico, tudi če tako izpodbijanje poteka v okviru postopka vračanja sredstev v stečajno maso družbe s sedežem v tej državi članici.
- 40 Poleg tega, ker z Direktivo 2010/24 niso določeni pogoji za zavarovanje plačila zneskov, ki jih izterja zaprosena država članica, preden preidejo na državo članico prosilko, spadajo ti v pristojnost držav članic, če se upošteva obveznost prenosa izterjanih zneskov in obresti.
- 41 Tako okoliščina, da je znesek izterjanih terjatev s strani zaprosene države članice na podlagi zaprosila za izterjavo v skladu s to direktivo, ločen od sredstev te države članice ali pomešan z njimi, ne vpliva na razlago iz točke 38 te sodbe.
- 42 Poleg tega je treba opozoriti, da Direktiva 2010/24 temelji na načelu vzajemnega zaupanja (sodba z dne 26. aprila 2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, točka 41).
- 43 Zato, kot je v bistvu navedel generalni pravobranilec v točkah 54 in naslednjih sklepnih predlogov, kadar se postopek izvršbe, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, v zaproseni državi članici za izterjavo terjatve države članice prosilke uspešno izpodbija pred pristojnim organom zaprosene države članice, mora načeloma država članica prosilka povrniti celoten znesek, ki je izterjan v okviru tega postopka in ki ga je nanjo prenesla zaprosena država članica.

- 44 V teh okoliščinah je treba na postavljena vprašanja odgovoriti, da je treba člen 13(1) in člen 14(2) Direktive 2010/24 razlagati tako, da se, prvič, uporabljata v postopku vračanja terjatev, ki so predmet izterjave na zaprosilo države članice prosilke, v stečajno maso družbe s sedežem v zaproseni državi članici, kadar ta postopek temelji na izpodbijanju postopka izvršbe v smislu tega člena 14(2), in drugič, da je treba zaproseno državo članico v smislu teh določb šteti za toženo stranko v navedenem postopku, ne da bi na to vplivala okoliščina, da je znesek teh terjatev ločen od sredstev te države članice ali pomešan z njimi.

Stroški

- 45 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

Člen 13(1) in člen 14(2) Direktive Sveta 2010/24/EU z dne 16. marca 2010 o vzajemni pomoči pri izterjavi terjatev v zvezi z davki, carinami in drugimi ukrepi je treba razlagati tako, da se, prvič, uporabljata v postopku vračanja terjatev, ki so predmet izterjave na zaprosilo države članice prosilke, v stečajno maso družbe s sedežem v zaproseni državi članici, kadar ta postopek temelji na izpodbijanju postopka izvršbe v smislu tega člena 14(2), in drugič, da je treba zaproseno državo članico v smislu teh določb šteti za toženo stranko v navedenem postopku, ne da bi na to vplivala okoliščina, da je znesek teh terjatev ločen od sredstev te države članice ali pomešan z njimi.

Podpisi